

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๒๘

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00028

๒๘...

นายสมชายพาท่านพระครูมาถึงวัดป่ามะม่วงตอนพลบค่ำ มีรถจอดอยู่ที่ลานจอดรถหลายคัน ทั้งรถกระบะ รถตู้ รถเก๋ง และมอเตอร์ไซด์ แสดงว่าคนที่มาหาที่นี่จะต้องมีเรื่องทุกข์ร้อนหรือรีบด่วนชนิดที่รอให้ถึงวันพระไม่ไหว ท่านรู้สึกเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทาง อยากจะพักผ่อนอาบน้ำอาบทำแต่ก็สงสารคนที่รอ จึงจำต้องเดินไปนั่งที่อาสนะ

“หลวงพ่อสรงน้ำก่อนไม่ดีหรือครับ” นายสมชายพูดอย่างเป็นห่วง ตัวเขาเองก็เหนื่อย ล้าจนเหลือจะเอ่ย

“ไม่เป็นไร รู้สึกว่าญาติโยมเขามารอกันนาน เกรงใจเขา” แทนที่พวกเขาจะเป็นฝ่ายเกรงใจท่าน ท่านกลับ “เกรงใจเขา” และยอมทนทุกข์เพื่อความสุขของผู้อื่น ในโลกนี้จะมีบุคคลที่เปี่ยมด้วยเมตตาเช่นนี้สักกี่คน มีใครบ้างที่ยอมทนทุกข์เพื่อความสุขของผู้อื่น

“โยมกินข้าวกันหรือยัง” เป็นคำถามแรกที่ท่านถาม เรื่องปากเรื่องท้องยอมมาเป็นอันดับแรก สำหรับบุคคลที่ยังเป็นผู้ครองเรือน

“เรียบร้อยแล้วครับ ค่ะ” บุรุษและสตรีที่นั่งอยู่ในกุฏิตอบพร้อมกัน ข้างหน้าของแต่ละคนมีแก้วน้ำใส่น้ำชาวางอยู่ ท่านนึกสงสัยว่าใครหนอเป็นผู้บริการ เนื่องจากนายสมชายก็ไปกับท่าน จึงถาม

“ใครเขาเอาน้ำมาเสิร์ฟล่ะ” เพราะรู้ว่าพวกแม่ครัวคงไม่ตามมาบริการน้ำถึงที่กุฏิ

“ลูกศิษย์หลวงพ่อกับเขาอยู่กุฏินี้แหละครับ คนสูง ๆ ผอม ๆ เมื่อกี้ก็ยังมีมาจัดคิวให้ ตอนนี่ไม่รู้ว่าหายไปไหนเสียแล้ว” คนพูดมองหน้ามองหลังเพื่อค้นหาคนที่มาบริการน้ำ ท่านพระครูต้องการคำตอบจึงต้องฟัง “เห็นหนอ” ก็รู้ว่าบุรุษผู้มากับก้อนหินนั้นเองที่มารับแขก ท่านไม่รู้สึกแปลกใจในความมีน้ำใจของเขา เพราะเรื่องเช่นนี้เคยปรากฏมาแล้วเมื่อปีที่ผ่าน มา

ครั้งนั้นมีข้าราชการหญิงจากสำนักงบประมาณมาตรวจงานที่จังหวัด แล้วก็พากันมาค้างที่วัดป่ามะม่วง บังเอิญเป็นวันที่เขานิมนต์ท่านไปบรรยายธรรมที่กรุงเทพฯ พวกแม่ครัวก็พากันไปดูลิเกหมด จึงไม่มีใครอยู่ต้อนรับแขก แม่กาหลงจึงต้องมาทำหน้าที่บริการทั้งอาหารและเครื่องดื่ม เสร็จแล้วยังพาเข้าที่พักผ่อนหลับนอนเป็นที่เรียบริ่อย

รุ่งเช้าท่านจึงทราบเรื่องว่ามีข้าราชการมาพักที่วัด ก็ได้ถามด้วยความเป็นห่วงว่ากินอยู่กันอย่างไรร เพราะคนที่คอยบริการพากันไปดูลิเกหมด ข้าราชการหญิงคนนั้นก็ตอบว่า ลูกศิษย์หลวงพ่อก็คือเป็นผู้หญิงสวย ๆ ผมยาว ๆ มาต้อนรับ ทำอาหารอย่างอร่อยให้รับประทาน มียำใหญ่และแกงมัสมั่น แล้วยังตบท้ายด้วยกาแฟร้อนคนละถ้วย จากนั้นก็พาไปส่งยังกุฏิที่พัก

ท่านพระครูจัดการเรียกบรรดาแม่ครัวมาหมดวัดเพื่อให้เขาชี้ตัวว่าคนไหน เขาก็บอกไม่ใช่คนมีอายุ เพราะคนนั้นเขายังสาวและสวย พวกแม่ครัวจึงพูดขึ้นว่า สงสัยคงเป็นแม่กาหลง เขาก็ถามท่านว่าแม่กาหลงไปใคร ท่านจึงจำต้องเล่าเรื่องแม่กาหลงให้พวกเขาฟัง เขาก็เลยพากันอำลาท่านไปพักที่โรงแรมในเมือง ด้วยเกรงว่าจะต้องพบกับแม่กาหลงอีก

ผู้ที่มาถึงคนแรกคลานเข้าไปใกล้ท่าน กราบสามครั้งแล้วรายงานว่า

“หลวงพ่อกับผม นำอาหารมาเข้าโรงครัว มีข้าวสารกระสอบหนึ่ง แล้วก็พวกปลาแห้ง ปลาเค็ม พริก หอม กระเทียม หลวงพ่อช่วยกรวดน้ำไปให้น้องเมียผมด้วย เขามาเข้าฝันบอก ว่าอดอยากมาก ให้เอาของมาบริจาคที่โรงครัววัดป่ามะม่วง แล้วก็บอกให้หลวงพ่อกกรวดน้ำไปให้เขาด้วย เขาไม่เคยเข้าวัด แต่ทำไมรู้จักหลวงพ่อกก็ไม่ทราบ” คนเป็นพี่เขยสงกา

“เขาบอกมาตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ” ท่านพระครูถาม

“หลายคืนแล้วครับ ผมกับภรรยาใกล้มอยู่เรื่อย เขามาบอกสามครั้งแล้ว”

“เขาตายนานหรือยัง แล้วเป็นอะไรตาย”

“ตายมาสักปีเห็นจะได้ เป็นไข้ตายครับ”

“อายุเท่าไรตอนที่ตายนะ”

“ยี่สิบสามครับ เพิ่งเรียนจบและทำงานได้ปีเดียว ทำไมเขาถึงอายุสั้นแล้วครับหลวงพ่อก ผมแปลกใจว่าชีวิตของเขาดีมาตลอด แต่ทำไมอยู่ ๆ ก็มาตาย เขาเป็นน้องคนเล็กของภรรยาผม เราเลี้ยงเขาเหมือนลูก เพราะสงสารที่กำพร้าพ่อแม่ แล้วตอนนั้นผมกับภรรยาก็ยังไม่มีลูก เขาเรียนเก่งมากครับ ได้ที่หนึ่งของจังหวัดตอนจบ ม.ศ. ๓ แล้วก็ไปสอบเรียนต่อที่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ จบจากโรงเรียนเตรียมเขาก็สอบเข้าเรียนต่อที่คณะวิทยาศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้เกียรตินิยมอันดับสอง แล้วก็เข้าทำงานที่กรมวิทยาศาสตร์มาปีที่แล้ว เขาเป็นใช้

ก็ใช้หัวธรรมดา ๆ นี้แหละครับหลวงพ่อก่อน ไม่น่าตายเลย” คนทำหน้าที่เป็นทั้งบิดาและพี่ชายของผู้ตายบอกกล่าว

“แล้วนิสสัยใจคอเขาเป็นยังไง”

“นิสสัยดีครับ ว่านอนสอนง่าย ถ้าจะเสียก็เห็นจะมีอยู่เรื่องเดียวคือ เขาไม่ชอบทำบุญไม่เคยทำบุญ ไม่เคยเข้าวัด แต่ตอนตายไปแล้ว ทำไมถึงรู้จักวัดป่ามะม่วง แล้วก็รู้จักหลวงพ่อด้วย ผมสงสัยจริง ๆ นะ ครับ”

“โยมมีรูปถ่ายของเขาไหม หน้าตาเขาเป็นอย่างไร”

“มีครับ พอดีภรรยาผมเขาบอกให้เอารูปถ่ายติดมาด้วย นี่ครับ” พุดพลางส่งรูปถ่ายขนาดสามนิ้วให้ท่านพระครู ท่านรับมาพิจารณาแล้ว กำหนด “เห็นหนอ” ก็เห็น “กฎแห่งกรรม” ของผู้ตายอย่างชัดเจน จึงพูดขึ้นว่า

“น้ำมันหมดนะโยม”

“หมายความว่ายังไงครับหลวงพ่อก่อน” บุรุษนั้นไม่เข้าใจ

“หมายความว่ากรรมดีที่เขาสะสมมานั้นหมดลง การที่เขาดีมาตลอดก็เป็นเพราะทำกรรมดีมา แต่ในชาตินี้เขาหยุดทำ ไม่ทำบุญให้ทาน เรียกว่า ไม่เติมน้ำมันเลย น้ำมันที่เป็นของเก่ามันก็เลยหมด พอไปอดไปอยาก เข้าถึงได้ระลึกกรรมที่ตนทำ ก็เลยเร่งร้อนมาถึงวัดป่ามะม่วง เอาเถอะแล้วเอาตามจะจัดการให้” ท่านถือโอกาสสั่งสอนผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นด้วยว่า

“ญาติโยมทั้งหลายโปรดทราบ บาปบุญนั้นมีจริง จิตวิญญาณมีจริง และสงสารวิญญูก็มีจริง จงดูตัวอย่างแม่หนูคนนี้อาไว้ ตอนที่มิชีวิตอยู่เขาไม่เชื่อสิ่งเหล่านี้ แม้เขาจะฉลาดเรียนหนังสือเก่ง แต่ก็เป็ความฉลาดทางโลกเท่านั้น ซึ่งนำมาใช้ประโยชน์ได้เฉพาะตอนที่มิชีวิตอยู่ แต่พอตาย วิชาความรู้ทางโลกมันช่วยเราไม่ได้เลย ฉะนั้นถ้าใครอยากมีชีวิตที่ดีในภพหน้า ก็ต้องสร้างคุณงามความดีเอาไว้ บุญกุศลเท่านั้นที่สามารถจะติดตามเราไปในภพหน้าได้ ส่วนสมบัติพัสถานเอาไปไม่ได้”

“ผมเห็นจะต้องลากลับละครับหลวงพ่อก่อน มาตั้งแต่เช้าคิดว่าจะไม่พบหลวงพ่อก่อนแล้ว” บุรุษวัยสี่สิบเศษทำความเคารพด้วยการกราบสามครั้ง แล้วจึงลุกออกไป

รายที่สองกำลังจะคลานเข้ามาแทนที่ ชายวัยห้าสิบเศษก็กระหืดกระหอบเข้ามาในกุฏิ พุดละล้าละลักว่า

“หลวงพ่อก่อนช่วยด้วย แม่ฮื้อวะ แม่ฮื้อวะ”

“ถ้าแก่ คิวอ๊ะะ อย่าลัดคิวซี” “เจ้าทุกข์” รายที่สอง ซึ่งเป็นสตรีร่างขาวท้วมขัดจังหวะ
ขึ้น

“ขอโทก ขอโทกล่วย แม่อ๊ะะ แม่อ๊ะะ กำลังจะซีเลี้ยว หลงพ้อไปช่วยอีหน้อย” ประโยค
หลังเขาพูดกับท่านพระครู ทำทางดูร้อนรนน่าสงสารและสมเพชระคนกัน

“จะให้เอาตมาช่วยอะไรละถ้าแก่ เอาตมาไม่ใช่มดใช้หมอสักหน้อย” ท่านออกตัว

“ล่าย ล่าย หลงพ้อต้องช่วยล่าย ถึงไม่เป็งหมอกก็ช่วยล่าย หลงพ้อช่วย อย่าให้อีตาย
นะ แล้วอ๊ะะจะทำบุงกระหลงพ้อสองหมิ่ง” เขาให้สินบนด้วยความเคยชิน หลายคนที่นี่แสดง
อาการไม่พอใจ ชายผู้นี้มาลัดคิวคนอื่นแล้วยังแสดงอาการดูถูกท่านเจ้าของกุฎอีกด้วย

“แหม ถ้าเอาตมาช่วยได้ คนก็ไม่ต้องตายกันนะซี แล้วเอาตมาก็คงรวยไม่รู้เรื่องเซียว
ละ” แล้วท่านจึงพูดให้เขาเข้าใจเสียใหม่ว่า “เอาตมาไม่ใช่ผู้วิเศษหรือถ้าแก่ ฉะนั้นเอาตมาจึง
ห้ามความตายไม่ได้ ถ้าจะช่วยได้ก็คงช่วยบอกทางให้คนตายไปดี ช่วยได้แค่นี้เองนะถ้าแก่”
ท่านมิได้พูดต่ออีกว่า หากบอกแล้วเขาไม่เดินไปตามทางที่ท่านบอกก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้
“ยั้งงั้งหลงพ้อช่วยไปบอกทางให้อีกก็ล่าย ไปเหลียวนี้เลย อ๊ะะเอาตมาลัดเลี้ยว”

“ยังไปไม่ได้หรือถ้าแก่ ล้อกลับปีก่อนเถอะ พรุ่งนี้อาตมาถึงจะไปเห็นหรือเปล่า
แขกเต็มกุฎเลย”

“ถ้าอ๊ะะไปกองละหลงพ้อ ใครจากบอกทางให้อี”

“เถอะน่า อียังไม่ซีหรือ อีรอให้อาตมาไปบอกทางก่อน รับรองถ้าอ๊ะะ เอาตมาให้ลื้อ
ปรับ ยกวัดให้ทั้งวัดเลยอ๊า” ท่านพูดอย่างอารมณ์ดี ถ้าแก่ฟังแล้วก็ใจชื้นขึ้น เมื่อท่านบอก
ว่ามารดายังไม่ตายก็ต้องเชื่อท่าน ตั้งตามอบกายถวายตัวเป็นลูกศิษย์ท่านมาก็ยังไม่เห็นว่า
ท่านพูดผิดไปจากความจริงแม้สักครั้ง ถ้าแก่้วยห้าสิบเศษจึงกราบปะหลก ๆ แล้วลุกออกไป
ไม่ลืมที่จะกล่าวคำขอบคุณสตรีร่างขาวท้วมที่ให้ลัดคิว

“หลวงพ่อกะ ลูกสาวฉันจะขึ้นบ้านใหม่วันที่ ๒๔ นิมนต์หลวงพ้อไปทำพิธีด้วยนะคะ”
เจี๊มวยรายงาน หล่อนมาวัดบ่อยจึงคุ้นเคยกับท่านเป็นอย่างดี

“เอาตมาไปไม่ได้หรือโยม วันที่ ๒๔ ตรงกับวันพระ เป็นวันที่เอาตมาไม่รับนิมนต์ไป
ข้างนอก ต้องอยู่ต้อนรับญาติโยมเขา”

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ้อช่วยแนะนำฉันด้วยว่าควรจะให้ใครมาเป็นคนทำพิธี แล้วช่วยดู
วันด้วยว่าเป็นวันดีหรือเปล่า”

“เป็นชาวพุทธที่แท้ต้องไม่ถือฤกษ์ถือยามพะโยม ถ้าเราจะทำความดี ทำวันไหนมันก็ดีทั้งนั้น ในทางตรงข้าม ถ้าจะทำความชั่ว ทำวันไหนมันก็ชั่ววันยังค่ำ เอาเถอะถ้าตัดความคิด เรื่องฤกษ์ยามออกไปไม่ได้ อาตมาก็ขอแนะนำให้ถือวันพฤหัสบดีว่าเป็นวันฤกษ์ดี อันนี้เป็นทรศนะส่วนตัวของอาตมานะ อาตมาถือวันพฤหัสบดีว่าเป็นวันดีเพราะเป็นวันพ่อวันแม่ของเรา”

“วันพฤหัสบดีถือว่าเป็นวันครูไม่ใช่หรือคะหลวงพ่อกับ” สตรีผู้หนึ่งแย้งขึ้น “เวลาที่เขาทำพิธีไหว้ครู เขายังทำกันในวันพฤหัสบดี”

“ก็พ่อแม่เราไม่ใช่ครูหรือยังไ้ เป็นครูคนแรกของเราเชียวนะ ที่เรียกว่าเป็นบูรพาจารย์ของบุตร บูรพาจารย์ก็คือพ่อแม่ของเราเอง” ท่านหันไปพูดกับเจิมว่า

“โยมม่วยจำไ้วันนะ ถ้าจะถือวันก็ให้ถือวันพฤหัสบดี ไม่ต้องไปเชื่อตามหมอดูว่ามันเป็นวันโลกาวินาศ หรือวันธงชัยอะไร ถ้าเรานับถือพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ก็ต้องถือวันพฤหัสบดีเป็นวันมงคล เข้าใจหรือยังละ”

“เข้าใจคะหลวงพ่อกับ ฉันฉันจะให้เขาเปลี่ยนเป็นวันพฤหัสบดี ก็ต้องเลื่อนออกไปอีกสามวัน หลวงพ่อกับไ้ได้หรือเปล่านะคะ”

“เดี๋ยวก่อน ขออาตมาตรวจดูสมุทบันทึกรักก่อน” ท่านหยิบสมุทบันทึกรักออกมาจากย่ามแล้วเปิดดู

“ไ้ไม่ได้เสียแล้วละโยม วันพฤหัสบดีหน้านายพลกับคุณหญิงเขาจะพาหลานมาบวชเณรที่วัดนี้ ไ้ไม่เป็นไรหรอก ไ้ไม่ต้องให้อาตมาไปก็ได้ ประเดี๋ยวก่อนจะบอกวิธีปฏิบัติให้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง”

“ฉันหลวงพ่อกับช่วยแนะนำด้วยว่าจะนิมนต์พระรูปไหนไปแทน เพื่อทำพิธีเจิมประตูบ้าน”

“ไ้ไม่ต้องให้พระนอกบ้านเจิมหรอกโยม ให้พระในบ้านเจิมเป็นดีที่สุด รู้จักไหมเล่าพระในบ้านนะ”

“ไ้ไม่รู้จักคะ หลวงพ่อกับไ้ไม่ได้หมายถึงพระพุทธรูปนะคะ”

“ไ้ไม่ใช่พระพุทธรูปสิ พระที่มีชีวิตจิตใจ ที่เป็นคนนี่แหละ”

“ไ้ไม่มีคะ บ้านลูกสาวฉันไ้ไม่มีพระ”

“มีสิ ไ้ทำไมจะไม่มี ก็โยมนั้นแหละเป็นพระของเขา โยมก็เจิมได้ หรือไ้ก็ให้เตี๋ยเขาเป็นคนเจิม พ่อแม่เป็นมงคลอันสูงสุดของลูกนะโยม”

“เห็นจะไม่ได้แล้วละค่ะหลวงพ่อก เพราะเตี้ยเขาตายไปนานแล้ว และฉันก็เจิมไม่เป็น”

“จะยากอะไรเล่า ก็เอาน้ำจิ้มแป้ง แล้วก็จิ้ม ๆ ไปที่ประตู จิ้มส่งเดชไปเถอะปากก็พูดไปด้วยว่า รวย รวย หรือ จะว่าเป็นภาษาจีนก็ได้ว่า **เซ็งลี้ฮ้อ เซ็งลี้ฮ้อ**” ท่านใช้น้ำจิ้มไปในอากาศเป็นการสาธิตให้ดู ปากก็ว่า “รวย รวย เซ็งลี้ฮ้อ เซ็งลี้ฮ้อ” ทุกคนในที่นั้นพากันหัวเราะด้วยซ้ำในกิริยาอาการของท่าน สาธิตเสร็จก็บอกเจิมว่า

“ง่ายจะตายไป ทำได้ใหม่ละ เตี้ยวอตามาจะให้แป้งที่จะเจิมไปด้วย เสกไว้แล้ว” แม้ท่านจะไม่นิยมการเสกการเป่า แต่กับคนระดับหนึ่งก็จำเป็นต้องใช้ เพราะมันให้ผลในทางจิตใจ

“ทำได้ค่ะ แต่ไม่รู้ว่าคุณสาวเขาจะยอมให้ทำหรือเปล่า” เจิมวยยังกังวล

“ต้องให้ซี บอกว่าหลวงพ่อดัดป้ามะม่วงสั่งมา ถ้าอยากรวยก็ต้องให้แม่เป็นคนเจิม”

“ขอบคุณหลวงพ่อกมากค่ะ ถ้างั้นฉันขอแป้งไปเลยนะคะ จะได้ไม่ต้องมารบกวนหลวงพ่อก” ท่านพระครูจึงเรียกนายสมชาย ซึ่งขณะนั้นอาบน้ำอาบทำเสร็จแล้ว ให้ขึ้นไปหยิบแป้งมาให้

รายที่สามเป็นคหบดีมาจากกรุงเทพฯ มากันทั้งสามีและภรรยา ฝ่ายสามีใส่नाพิกาเรือนทองฝังเพชร ที่นิ้วก็มีแหวนเพชรเม็ดโตส่งประกายวูบวาบ ที่คอเป็นสร้อยทองคำหนักหลายบาท ข้างฝ่ายภรรยาก็ใส่เพชรทองเต็มตัว สวมแหวนเพชรพลอยเกือบจะทุกนิ้ว

“หลวงพ่อกครับ ผมขออนุญาตคุยเรื่องส่วนตัวเป็นความลับครับ ขออนุญาตไปคุยข้างบนได้ไหมครับ” ฝ่ายสามีขออนุญาต

“จะเอาขี้ผึ้งหรือ ขี้ผึ้งคนอื่น ๆ รอก่อนนะ คงใช้เวลาไม่มากใช่ไหม” ท่านถามคหบดี

“คงสักสิบนาทีครับหลวงพ่อก” ท่านลุกขึ้นเดินนำบุคคลทั้งสองไปยังกุฏิชั้นบน ปิดประตูลงกลอนแล้วจึงอนุญาตให้เขาพูด “ธูระ”

“หลวงพ่อกครับ ลูกชายคนโตผมที่ส่งไปเรียนอเมริกา เขาไปติดยาเสพติดที่โน่น ผมจะทำยังไงดี จะเอามาบวชอยู่กับหลวงพ่อก ให้เรียนฝึกสมาธิจะได้หายติดยา หลวงพ่อกจะอนุญาตไหมครับ”

“คงไม่ได้หรอกโยม การฝึกสมาธิมีประโยชน์มากก็จริง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะเรียนการฝึกสมาธิได้เสมอไป เพราะมันขึ้นอยู่กับบุญบารมีของแต่ละคน เท่าที่อาตมาได้วิจัยไว้ มีบุคคลสองประเภทที่ไม่สามารถฝึกสมาธิได้ คือคนที่ เป็นโรคประสาทกับคนติดยาเสพติด”

“หมายความว่า หลวงพ่อไม่ช่วยลูกดิฉันเลยหรือคะ ได้โปรดกรุณาเถิดค่ะ เรามีเงินทองมากมาย ถ้าหลวงพ่อช่วยได้ จะให้เราสร้างอะไรให้กับวัดนี้ เราก็จะทำทุกอย่าง ขออย่างเดียวให้หลวงพ่อช่วยลูกเราด้วย” ภรรยาคนดีพูดเสียงเครือ แม้จะตกแต่งร่างกายไว้อย่างสวยงาม ด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ราคาแพง หากดวงหน้าของหล่อนก็เศร้าหมองเพราะความทุกข์ทุกข์ของคนที่เป็นแม่ซึ่งย่อมร้อนรนกระวนกระวาย เมื่อรู้ว่าลูกต้องประสบเภทภัยอย่างใหญ่หลวง ความทุกข์ที่เงินร้อยล้านพันล้านก็ไม่อาจช่วยขจัดบำบัดไปได้

“โยมอย่าตีความผิดซีโยม ไม่ใช่อาตมาไม่ช่วย อาตมาอยากจะช่วยโยมทุกอย่าง แต่เรื่องของยาเสพติด อาตมาไม่สามารถช่วยได้ เคยมีพ่อแม่พาลูกมาให้อาตมารักษ อาตมาก็บอกเขาไปตามตรงว่า คนที่ติดยาเสพติดนั้น จะฝึกสมาธิถึงขั้นไหนก็ไม่อาจทำให้เลิกยาได้ จะว่าถึงขั้นไหนก็ไม่ถูกนัก เพราะจริง ๆ แล้ว มันไม่ถึงสักขั้นเดียว เพราะจิตเขาซัดส่ายมาก ไม่อาจนิ่งเป็นสมาธิได้เลย” ท่านอธิบาย

“แล้วผมจะทำยังไงดีครับหลวงพ่อ นี่ก็พาไปรักษา หมดเงินหมดทองไปเป็นล้าน ๆ พอออกจากโรงพยาบาลเขาก็ไปเสพอีก”

“อาตมาว่าต้องตั้งใจนะ นี่ก็เสียว่ามันเป็นเวรเป็นกรรมของเขา ถ้าป่วยใช้กรรมดา ๆ หมออาจรักษาให้หายได้ แต่ถ้าเป็นโรคเวรโรคกรรม ไม่มีหมอที่ไหนช่วยได้ ก็ต้องปล่อยไปตามกรรมของเขา ให้โยมทั้งสองพยายามวางใจให้เป็นอุเบกขาเถิด จะได้คลายความทุกข์ร้อนลงบ้าง” ท่านพยายามปลอบใจ

“หลวงพ่อครับ ลูกชายผมทำกรรมอะไรมา ทำไมถึงต้องมาเป็นแบบนี้ หลวงพ่อกรุณาตรวจสอบให้ด้วยเถิดครับ เผื่อผมกับภรรยาจะทำใจได้”

“ปกติอาตมาจะไม่ตรวจสอบให้ใครหรอกนะ เพราะอยากให้เจ้าตัวเขาปฏิบัติเอง จะรู้เองเห็นเอง แต่ในเมื่อโยมขอร้อง อาตมาก็จะตรวจสอบให้” ท่านใช้ “เห็นหนอ” ตรวจสอบก็ได้เห็น “กฎแห่งกรรม” ของคนในครอบครัวนี้อย่างครบถ้วน

การที่บุตรชายของคหบดีผู้นี้ต้องติดยาเสพติดเป็นเรื่องของ “กรรมจัดสรร” คหบดีที่นั่งอยู่ตรงหน้าท่าน สร้างความร่ำรวยขึ้นมาด้วยการค้ายาเสพติด เขาเป็นสายส่งจากประเทศไทยไปขายยังประเทศสหรัฐอเมริกา แล้วบาปกรรมอันนั้นก็มาถึงตัวเขาโดยผ่านทางบุตร เขาทำให้ลูกคนอื่นต้องติดยา ลูกเขาก็พลอยมารับกรรมไปด้วย เป็นเรื่องของกรรมจัดสรรโดยแท้

“โยม เรื่องมันร้ายแรงเกินกว่าที่อาตมาคิดไว้ ร้ายแรงมาก โยมจะอนุญาตให้อาตมา พุดหรือเปล่า มันเป็นความลับสุดยอดของโยมเลยนะ อาตมาไม่พุดดีกว่า โยมตอบอาตมา มา ชีว่า โยมมีอาชีพอะไร”

“ค้าขายครับ”

“ขายอะไร ช่วยบอกชื่อสินค้าที่ทำรายได้ให้โยมถึงร้อยล้านพันล้านนะ บอกมาซี”

“ก็...พวกเสื้อผ้า ผมมีโรงงานผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปส่งขายต่างประเทศ” คหบดีไม่ยอม พุดความจริง

“แต่มันไม่ตรงกับที่อาตมาตรวจสอบนะ เรื่องเสื้อผ้าเป็นเพียงเครื่องแสดงให้เห็นว่า โยมมีอาชีพเท่านั้น แต่สิ่งที่ทำเงินให้โยมเป็นพันล้านนะ ไม่ใช่เสื้อผ้า เอาเถอะ ถ้าไม่บอกก็ไม่ เป็นไร แต่จงรู้ไว้เสียด้วยว่า ถ้าโยมไม่เลิก กรรมก็จะตามมาถึงลูกชายอีกสามคนที่กำลังเรียน อยู่ที่กรุงเทพฯ ต่อไปเขาจะต้องติดตามพี่ชายเขา” ภรรยา คหบดีร้องไห้โฮออกมาพร้อมกับ สารภาพว่า “ใช่แล้วค่ะหลวงพ่อ เฮียเค้าค้าผง”

“กิมเอ็ง ฝ่ายสามีเรียกชื่อภรรยาด้วยเสียงที่ดังจนเกือบเป็นตะโกน หล่อนพุ่มพ่าย น้ำตาบอกรับเขาว่า

“สารภาพกับท่านเสียเถอะเฮีย เผื่อท่านจะช่วยเราได้ เฮียอยากเห็นลูก ๆ เราตาย อย่างทรมาณหรือไง” คำพุดของภรรยาทำให้คหบดีคอดก ไหนจะถูกภรรยาเปิดเผยความลับ ไหนจะห่วงอนาคตของลูก และที่กลัวมากที่สุดคือกลัวถูกฆ่าปิดปาก เคยเห็นคนถูกฆ่าตาย อย่างทารุณเพราะเรื่องเช่นนี้มาแล้ว

“โยมไม่ต้องกลัวว่าอาตมาจะเปิดเผยความลับ อาตมารู้ว่ามันเป็นอันตรายสำหรับชีวิต ของโยมรวมทั้งของอาตมาด้วย ไม่มีเหตุผลอะไรที่อาตมาจะต้องให้คนอื่นรู้ เพราะนอกจากจะ ไม่เกิดประโยชน์อะไรแล้ว ยังเกิดโทษอีกด้วย เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ มันเกิดกำลังของอาตมาที่ จะแก้ไขได้ คนที่หลงเข้าไปในวงการณ์นี้ต้องถือว่า เป็นกรรม โยมอยากเลิกไหมแล้ว อาตมา พอจะมีทางช่วยนะ”

“เลิกไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อ ถ้าเลิกผมต้องตายแน่ ๆ เขาคงไม่ปล่อยให้ผมลอยนวล อยู่หรอกครับ”

“โยมตอบอาตมามาก่อนว่าอยากเลิกหรือเปล่า รับรองว่าอาตมาช่วยได้แน่”

“อยากครับ แต่มันเป็นไปไม่ได้ ผมมองไม่เห็นทางเลย”

“เอาละ ถ้าโยมตั้งใจว่าจะเลิก ก็ขอให้เชื่ออาตมา โยมต้องพากันมาสร้างบุญบารมีที่นี้มาทั้งบ้านเลย คือเอาลูกชายอีกสามคนมาด้วย ส่วนคนโตช่วยเขาไม่ได้แล้ว ก็ต้องปล่อยเขาไป”

“มาช่วยสร้างวัดหรือคะ ดิฉันเต็มใจคะ จะให้ช่วยเป็นแสนเป็นล้านก็ได้” นางกิมเอ็งรีบเสนอตัว

“ไม่ต้องหรอกโยม เรื่องวัดฤๅ วัดนี้เพียงพอแล้ว การสร้างบุญบารมีที่อาตมาว่านี่ไม่ต้องเสียเงิน เอาเถอะพากันมาก็แล้วกัน แล้วอาตมาจะบอกวิธีให้ ต้องเร็วหน่อยนะ ไม่งั้นจะสายเกินแก้”

“ครับ ผมจะพากันมาพຽ່งนี้เลยครับ ผมเห็นจะต้องลาก่อน พຽ່งนี้จะมาใหม่”

สองสามีภรรยาลากลับไปด้วยหัวใจที่เปี่ยมด้วยความหวัง เพียงตระหนักชัดดีเี่ยวนั้นเองว่า เงินร้อยล้านพันล้านก็ช่วยดับทุกข์ใจไม่ได้

กว่าแขกคนสุดท้ายจะลากลับไปก็ตงสองยามเศษ เป็นช่วงเวลาที่ชาวบ้านเขาพักผ่อนหลับนอนกัน หากเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเพียงจะสรงน้ำ จากนั้นท่านจึงขึ้นมายังห้องพัก ซึ่งอยู่ชั้นบนของกุฎิ ลงมือเขียนหนังสือสออารมณักรรฐานต่อไปอีกสองชั่วโมง จนถึงเวลาตีสองจึงจำวัด คนอื่น ๆ เขาพักผ่อนหลับนอนกันวันละหกถึงสิบชั่วโมง แต่ท่านพระครูเจริญพักผ่อนวันละสองชั่วโมงเป็นอย่างมาก...

มีต่อ.....๒๙